

Н.М. Шматько

*доцент кафедри менеджменту інноваційного підприємництва
та міжнародних економічних відносин
Національний технічний університет «ХПІ»*

М.С. Пантелєєв

*доцент кафедри менеджменту інноваційного підприємництва
та міжнародних економічних відносин
Національний технічний університет «ХПІ»*

Д.Ю. Гурова

*магістр НТУ «ХПІ»
м. Харків, Україна*

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ГІРНИЧО-ЗДОБУВАЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Україна знаходиться зараз на стадії інтегрування у ринкову економіку світу, тому що це може бути пов'язане зі зростанням інноваційної активності в усіх напрямках народного господарства і особливо в гірничодобувній промисловості. Для стійкого розвитку підприємства та розвитку виробництва продукції для сталевих галузі, необхідно вирішити важливу проблему удосконалення управління інноваційною діяльністю, яка буде адаптована до ринкових умов, буде прагнути досягти кращі позиції серед інших промислових інтеграційних підприємств України [1].

Треба розробити ефективний управлінський, організаційно-економічний механізм для забезпечення стійкого розвитку гірничодобувної промисловості, який буде базуватися на сполученні державного регулювання і ринкового саморегулювання, проведення збалансованої цінової, фінансово-кредитної політики, активізації інноваційної діяльності. Насамперед актуальність набувають проблеми створення механізмів розробки та впровадження ефективних стратегій інноваційного розвитку підприємства, розвитку і підвищення рівня інноваційної

активності гірничодобувної промисловості і її гірничо-металургійного кластеру, що в свою чергу припускає удосконалення і розвиток інвестиційно-інноваційної діяльності [2].

Стають актуальними певні дослідження, які були присвячені формуванню стратегій інноваційного розвитку гірничо-здобувальних підприємств, як основній галузі вітчизняної економіки.

Треба створити певні умови для розвитку та мотивування використання інноваційного потенціалу, використання інвестиційні можливості підприємств. Як головної цілі інвестиційно-інноваційного впровадження в гірничодобувній діяльності, тому що інвестиційна діяльність підприємств гірничо-металургійного кластеру являє собою цілеспрямовано здійснюваний процес пошуку необхідних інвестиційних ресурсів, вибору ефективних об'єктів інвестування, розробки збалансованої за обраними параметрами інвестиційної програми (інвестиційного портфеля) і забезпечення її реалізації [4]. Інвестиційно-інноваційна діяльність в гірничодобувній промисловості передбачає взаємодію між суб'єктами щодо генерування або трансформації об'єктів інвестицій (інноваційно-інвестиційних продуктів) та представляє багатофакторну нелінійну систему зв'язків між державою, зацікавленими групами, публічними акціонерними товариствами галузі, споживачами продукції та постачальними. Інвестиційно-інноваційна діяльність в умовах криворізьких гірничо-збагачувальних підприємств контролюється органами управління корпоративних підприємств за допомогою сучасних автоматизованих інформаційних систем типу SAP ERP-2005 шляхом створення Комітету з питань інновацій та управління інвестиційною діяльністю [5].

Інвестиційна діяльність підприємства галузі покликана забезпечити зростання їх операційного прибутку за рахунок збільшення об'єктів виробництва інноваційної продукції. Це можливо здійснити шляхом оптимізації операційних доходів у результаті нарощення обсягів виробничо-збутової діяльності і за рахунок управління економією витрат за масштабами і процесами; виробництва

диверсифікованої продукції в процесі рудо підготовки, або своєчасної заміни фізично зношеного обладнання, впровадження інноваційних технологій комплексної переробки руд в концентрати з масовою часткою заліза до 69,5 % і більше.

Деякі українські підприємства, на теперішній час, знаходяться на етапі переходу до ринкової економіки через непристосованість і специфічні особливості галузі, тому вони опинилися в найбільш складних умовах господарювання. Непідготовленість і специфіка цих підприємств проявилися, насамперед, у низькому організаційно-технічному рівні виробництва, відсутності достатнього рівня новаторства, креативності.

На нашу думку важливим елементом, який може максимізувати прибуток та зростання конкурентоспроможності підприємства є інноватизація виробництва підприємства, тому що це може підвищити його економічну ефективність та економічний ефект. Тому інноватизація виробництва передбачає постійний процес залучення і впровадження інновацій у виробництво, який є комплексним, системним і базується на якісних змінах у продуктивних силах і виробничих відносинах.

Управління інноватизацією підприємства можна визначити як діяльність, яка характеризується, насамперед, системністю і плановістю, і спрямована на оцінку, впровадження і ефективне використання інновацій з метою максимізації прибутку та забезпечення тактичної і стратегічної конкурентоспроможності комбінату. На сьогоднішній день на Полтавській фабриці проводиться робота по її реконструкції і технічному переозброєнню, удосконаленню технології і автоматизації секцій, які будуть керуватись з одного диспетчерського пункту. Це дозволило підвищити вміст заліза в концентраті з 62 до 64%, відповідно знизити вміст кремнезему в концентраті, а також і в обкотишах на 2%, що спричинило стійкий попит на продукцію комбіната в країнах Західної Європи.

Важливим джерелом максимізації прибутку при цьому може стати реалізація наявних резервів внутрішньої конкурентоспроможності підприємства. Резерви внутрішньої конкурентоспроможності комбінату можна визначити за двома напрямками: беручи за базу порівняння конкурентоспроможність аналогічного підприємства, яке є провідним у даній галузі промисловості (це може бути вітчизняний, міжнародний, регіональний і світовий рівень); беручи за базу порівняння конкурентоспроможності підприємства, для якого вона обраховується за нормативними або обґрунтованими плановими даними [6].

Зменшується собівартість виробництва залізорудної продукції, у результаті інноватизації діяльності підприємства. За рахунок цього в умовах конкурентної боротьби за місце, роль і перспективу на ринках збуту своєї продукції комбінати мають можливість знизити за певних умов і в певних межах ціну продажу кінцевої продукції, тобто підвищити рівень її конкурентоспроможності. Зменшення ціни на залізорудну продукцію, згідно з дією ринкових законів (попиту і пропозиції) дозволить гірничо-збагачувальним комбінатам збільшити обсяги продажу даної продукції таким чином забезпечити їм в кінцевому підсумку максимізацію прибутку [7].

Можна зробити висновок, що розгляд стратегії інноваційного гірничо-здобувального підприємства та розглянуті деякі питання визначення сутності та основ формування прибутку дозволили сформулювати пропозиції щодо стратегії розвитку та максимізації прибутку гірничо-збагачувальних підприємств.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Шовкун И.А. Финансовый потенциал технологического воспроизводства в перерабатывающей промышленности в регионах Украины [Текст] / И. А. Шовкун // Экономика Украины. - 2013. - № 3. - С. 27-38.
2. Щекович О.С. Стратегія інноваційного розвитку регіону з гірничо-металургійним кластером [Електронний ресурс] / О.С. Щекович, В.П.

Хорольський, О.В. Хорольська // Ефективна економіка – 2013. - №6. – Режим доступу до журналу: [http://www. economy. nauka. com.ua](http://www.economy. nauka. com.ua)

3. Хорольський К. Д. Ефективна економіка / К.Д. Хорольський // ДВНЗ «Кіровоградський національний технічний університет» № 3, 2014. – с. 13-24

4. Ілляшенко С.М. Менеджмент та маркетинг інновацій: Монографія. – Суми: Університетська книга, 2004 – 527 с.

5. Лепейко Т.І. Особливості прояву синергетичних ефектів в Українській економіці / Т.І. Лпейко, Н.М. Шматько // Бізнес Інформ = Business Inform. – 2012. – No 11. – С. 6–8.

6. Черноіванова Г.С. Форми організації інноваційної діяльності у ринкових умовах України / Г.С. Черноіванова, Н.М. Шматько // Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Збірник наукових праць. Серія: Технічний прогрес та ефективність виробництва. – Х. : НТУ «ХПІ». – 2010. – No 8. – С. 191–198.

7. Пантелєєв М.С. Формування механізму стратегічного управління потенціалом підприємства / М. С. Пантелєєв, Н. М. Шматько // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2013. – No 41. – С. 209-215.